

vi jo ikke, for det kan vi jo først vide, når vi har haft debatten – at man ikke vil lægge sit lod i vægtskålen, så vil det da blive betragtet som en dansk retræte? Så vil det blive betragtet og opfattet, desværre med rette, sådan, at nu ønsker Danmark i realiteten ikke længere nogen reform – måske nok i år, men ikke i realiteten.

Det er det, ministeren risikerer, hvis ministeren nu sætter sig ned og ikke vil lave et udspil. For det kan jo godt gå hen og blive kendt offentligt, også rundtomkring i Europa, at ministeren i dag har sagt til Folketinget, at hun ikke vil foretage sig noget. Det vil ude i Europa blive tolket som et signal om, at ministeren i realiteten ikke ønsker en reform.

Det er jeg nødt til at sige på den måde, for ministeren har selv skabt det her problem ved sin lunkne holdning til det forslag, der ligger til behandling.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Nu ved jeg ikke, hvordan hr. Keld Albrechtsen definerer lunkne holdninger. Jeg synes da, at jeg i mit første indlæg klart gav udtryk for regeringens holdning til nødvendigheden af en reform på sukkerområdet.

Jeg har lige så klart givet udtryk for, at grunden til, at vi fra regeringens side ikke kan støtte beslutningsforslaget, alene er begrundet i, at der kommer et udspil fra Kommissionen formentlig til sommer.

Kl. 17.20

Og så er vi, som jeg også har gjort rede for tidligere, altid i den situation, at regeringen i Europaudvalget skal have et mandat til de forhandlinger, der videre skal foregå, så der vil vi også få lejlighed til at drøfte den danske holdning, som kollegerne i EU i hvert fald ikke er i tvivl om.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det den sidste korte bemærkning til hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen det håber jeg heller ikke de andre regeringer er i tvivl om. Men det, der overrasker mig, er, at ministeren ikke vil gøre et forsøg på at få indflydelse på det forslag, som Kommissionen måske kommer med, for det er jo ikke engang hundrede procent sikkert. Og hvis der ikke kommer et pres fra nogen lande – det kunne jo

også tænkes, at der er andre ministre, der læner sig tilbage ligesom den danske minister – så ved man jo ikke, om der overhovedet kommer forslag fra Kommissionen, og hvis der kommer et forslag, så risikerer man, at det ikke er noget særlig godt forslag.

Hvorfor skal den chance for at påvirke det forslag forspildes? Hvorfor skal de uger bare gå, uden at der sker noget? Det synes jeg ikke vi har fået et svar på. Det kan ikke være nogen uoverstigelig byrde for den danske regering at udfærdige det forslag og sende det til Kommissionen og offentliggøre det i de europæiske medier.

Dermed ville man lægge et pres på debatten og give Kommissionen en mulighed for at lave et bedre forslag, end det ellers bliver. Jeg må indrømme, at ministeren ikke har forklaret, hvorfor den mulighed ikke skal udnyttes.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over i ordførerrækken. Hr. Thor Gunnar Kofoed.

Thor Gunnar Kofoed (V):

I Venstre går vi absolut ind for frihandel, og vi arbejder faktisk for den hver eneste dag. Derfor er vi måske også lidt uforstående over for, hvad betydningen af sådan et beslutningsforslag som dette skulle være, for der arbejdes jo på en liberalisering af sukkermarkedet. Vi er også principielt enige i, at det skal foregå hurtigt og så hurtigt som muligt. Men der er nogle ting, vi absolut bør være ansvarlige over for, for jeg tror ikke, at det går, som der står i bemærkningerne til SF's beslutningsforslag.

Hvis vi liberaliserer verdensmarkedet for sukker uden nogen form for regulering, så ville den største sukkerproducent i verden, Brasilien, med et lille produktionsudsving kunne overtage alle de fattige ulandes sukkerproduktion. Sådan ville det være, hvis man bare liberaliserede med et knips. Derfor er der en vis form for ansvarlighed i de verdensaftaler, der skal være fremover, så de fattigste lande ikke taber til de største producenter.

Tager man f.eks. den næststørste producent og også største forbruger af sukker, som er Indien, så vil de måske heller ikke være alt for glade for en total liberalisering af sukkermarkedet, for de har ikke den mest effektive sukkerproduktion i verden.

Hvis vi går ind til EU's sukkerproduktion, så er de største producenter Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien. De er næsten konkurrence-